

Sygnatura akt I C 189/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSR Paweł Siwek**

Protokolant: Małgorzata Sporna

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2015 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P., S. P. i M. P. - wspólników spółki cywilnej (...) s.c. w J.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. solidarnie na rzecz powodów J. P., S. P. i M. P. - wspólników spółki cywilnej (...) s.c. w J. kwotę 333,28 zł (trzysta trzydzieści trzy złote i dwadzieścia osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 528,19 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza solidarnie od powodów J. P., S. P. i M. P. - wspólników spółki cywilnej (...) s.c. w J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 281,89 zł (dwieście osiemdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem brakujących kwot na wynagrodzenie biegłych;

IV. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 943,71 zł (dziewięćset czterdzieści trzy złote i siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem brakujących kwot na wynagrodzenie biegłych.

Sygn. akt I C 189/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 stycznia 2014 r. J. P., S. P. i M. P. wspólnicy spółki cywilnej (...) s.c. w J. domagali się zasądzenia solidarnie od (...) S.A. w W. kwoty 435,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w wyniku kolizji, która miała miejsce w dniu (...), uszkodzeniu uległ należący do R. M. pojazd marki S. (...), nr rej. (...). W czasie powstania szkody pojazd uszkodzonego objęty był ochroną w ramach dobrowolnego ubezpieczenia autocasco zawartego ze stroną pozwaną. Bezsprzeczne jest zatem, że odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki tego zdarzenia ponosi strona pozwana.

Po zgłoszeniu szkody przez uszkodzonego przeprowadzono postępowanie likwidacyjne, w którym strona pozwana ustaliła wysokość odszkodowania na kwotę 7.435,97 zł, wypłacając jednak na rzecz ubezpieczonego jedynie kwotę 3.687,13 zł.

Poszkodowany uznał, że przyznane mu odszkodowanie zostało wbrew wiążącym strony ogólnym warunkom ubezpieczenia autocasco i uniemożliwia mu przeprowadzenie naprawy w jakimkolwiek warsztacie. Zakres uszkodzeń

był jednak na tyle duży, iż niemożliwa była jego eksploatacja bez wcześniejszego przeprowadzenia naprawy powstałych uszkodzeń. Wykonanie naprawy powypadkowej zlecono stronie powodowej.

Po wykonanej usłudze naprawy uszkodzonego pojazdu strona powodowa wystawiła w dniu (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.709,37 zł wraz z załączoną kalkulacją przeprowadzonych napraw. W/w faktura wraz z kalkulacją napraw zostały przesłane stronie pozwanej.

Po rozpatrzeniu roszczeń zgłoszonych przez stronę powodową strona pozwana przyznała dopłatę do odszkodowania w kwocie 3.587,07 zł dokonując weryfikacji przesłanej jej faktury za naprawę pojazdu według sobie tylko znanych zasad, nie uzasadniając stanowiska zajętego w tym zakresie. Kwotę tę strona pozwana przekazała na rachunek bankowy strony powodowej.

Postępując w ten sposób strona pozwana zaniżyła wysokość należnego odszkodowania o kwotę 435,17 zł, czego dowodzą załączone do pozwu dowody.

Właściciel pojazdu na mocy umowy cesji z dnia (...) przeniósł na stronę powodową wierzytelność pieniężną przysługująca mu wobec strony pozwanej, a wynikającą z powołanej wyżej faktury.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosło o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana przyznała, że w związku z łączącą ją umową ubezpieczenia Autocasco posiadaczy pojazdów mechanicznych ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia (...)

Przyznała także, że przyjęła zgłoszenie szkody i na jego podstawie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne.

Dnia (...) strona powodowa zawarła z poszkodowanym R. M. umowę przelewu wierzytelności, wynikiem czego nabyła od zbywcy wierzytelność przysługującą wobec strony pozwanej, dotyczącą napraw pojazdu w związku z likwidacją szkody komunikacyjnej nr (...). Strona pozwana decyzjami z dnia 13 stycznia 2014 r. i 20 stycznia 2014 r. przyznała stronie powodowej odpowiednio 3.687,13 zł i 3.587,07 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Łącznie strona pozwana wypłaciła stronie powodowej kwotę 7.274,20 zł, potrącając kwotę 435,17 zł tytułem zawyżonej stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych.

Zdaniem strony pozwanej wyczerpywało to ciążący na niej obowiązek odszkodowawczy związany z obowiązkiem naprawy pojazdu, a dalsze roszczenia strony powodowej są bezzasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) uszkodzeniu uległ samochodowi marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiąc własność R. M..

(Dowód: - okoliczność bezsporna)

R. M. w dacie zdarzenia posiadał ubezpieczenie w (...) S.A. w W..

(Dowód: - okoliczność bezsporna

- polisa k. 11)

Zgodnie z § 8 ust. 3.1 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco w przypadku szkody częściowej, A. ustala wysokość odszkodowania w wariantcie serwisowym (z uwzględnieniem postanowień ust. 5), zgodnie z pisemną dyspozycją Ubezpieczonego lub osoby przez niego wskazanej:

po przedłożeniu oryginałów rachunków lub faktur VAT dokumentujących naprawę pojazdu, pozostających w związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które A. ponosi odpowiedzialność, według uprzednio uzgodnionych z A. kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, na podstawie:

- norm czasowych producenta pojazdu ujętych w systemie A., E.,
- średniej stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej dla warsztatu naprawczego, w którym dokonywana jest naprawa; w przypadku braku ustalonej stawki dla danego warsztatu przyjmuje się na podstawie średnich cen usług obowiązujących na danym terenie,
- cen części i materiałów producenta pojazdu ujętych w systemie A., E., nie więcej niż średnich cen zalecanych przez producenta pojazdu lub oficjalnego do stosowania przez ich sieć serwisową.

(Dowód: - ogólne warunki ubezpieczenia autocasco k. 45 - 60)

(...) S.A. w W. przyznało R. M. odszkodowanie w kwotach 3.687,13 zł oraz 3.587,07 zł, czyli łącznie 7.274,20 zł.

(Dowód: - potwierdzenie przelewu k. 15,21

- decyzja z dnia 20.01.2014 r. k. 20)

Rzeczywista wysokość szkody wyrządzonej R. M. wyniosła 7.607,48 zł brutto.

(Dowód: - kalkulacja naprawy k. 17 – 19

- pisma zakładów naprawczych k. 22 - 31

- opinia biegłego sądowego K. B. k. 128 – 139, 161)

W dniu 30 grudnia 2013 r. R. M. zawarł umowę przelewu wierzytelności z J. P., S. P. i M. P. – współnikami spółki cywilnej (...) s.c. w J..

(Dowód: - umowa z dnia 30.12.2013 r. k. 33)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w znaczącej części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W niniejszej sprawie, ponieważ powodowie dochodzili odszkodowania z tytułu dobrowolnie zawartej umowy ubezpieczenia autocasco, najistotniejsze były zapisy tej umowy oraz ogólnych warunków ubezpieczenia normujące kwestie ustalenia wysokości odszkodowania.

Bezspornym w przedmiotowym postępowaniu było, że w dniu (...) uszkodzeniu uległ samochodowi marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiąc własność R. M..

Sporna była natomiast kwota odszkodowania jaka w związku z tym należała się poszkodowanemu, a która stanowiła przedmiot umowy przelewu wierzytelności z dnia (...) (sama umowa w toku postępowania nie była kwestionowana)..

W związku z powyższym na wstępie należało wskazać, iż bezprzedmiotowy był wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomiki przedsiębiorstw na okoliczność ustalenia średnich stawek za prace lakiernicze i blacharskie.

Wysokość odszkodowania winna bowiem odzwierciedlać stawki w okolicach miejsca zamieszkania poszkodowanego, w tym przypadku okolice J..

Co też uwzględniono w treści postanowienia w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z dnia (...), a następnie z dnia (...)

I odnośnie opinii biegłych, to zostały sporządzone dwie opinie - przez biegłego P. K. oraz przez biegłego K. B..

Jak się wskazuje w orzecznictwie opinia biegłego podlega ona - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Przy ocenie opinii Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006/5-6/97; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Zastrzeżenia do pierwszej opinii - P. K. zgłosiła strona pozwana, która podniosła zarzuty odnośnie jej zdaniem zawyżonych stawek za prace blacharskie i lakiernicze oraz uwzględnienie w kosztorysie dodatkowych pozycji, które nie zostały wykonane przez warsztat podczas naprawy.

Odpowiedź biegłego na zarzuty zawarta w piśmie z dnia 06 lutego 2015 r. całkowicie dyskwalifikowała sporządzoną przez niego opinię.

W pierwszym rzędzie bowiem biegły niespodziewanie emocjonalnie ustosunkował się do zarzutów odnośnie przyjętych stawek za prace blacharskie i lakiernicze, co rodziło w ocenie Sądu wątpliwości co do jego bezstronności i niewątpliwie godziło w powagę wymiaru sprawiedliwości (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II CSK 371/12, Lex nr 1314385).

Ale już zupełnym nieporozumieniem była odpowiedź biegłego na zarzut uwzględnienia w kosztorysie dodatkowych pozycji, które nie zostały wykonane przez warsztat podczas naprawy.

Biegły stwierdził, że przyjął odmiennie niż strony, poprawną i pełną technologię naprawy.

W związku z powyższym trzeba było zauważyć, że biegły nie miał ustalić hipotetycznej wysokości szkody (jak w przypadku szkody likwidowanej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej), ale wycenić faktyczną wartość wykonanych prac (uwzględniając zapisy łączących strony ogólnych warunków ubezpieczenia), których zakres nie był w niniejszej sprawie kwestionowany.

Toteż biorąc pod uwagę emocjonalne podejście biegłego do opinii i niezrozumienie jej przedmiotu Sąd na rozprawie w dniu 26 lutego 2015 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego K. B..

Zgodnie z jej treścią wysokość szkody wynosi 7.607,48 zł brutto.

Sąd Rejonowy nie dopatrył się podstaw do podważenia wyrażonego przez biegłego stanowiska.

Natomiast po raz kolejny zastrzeżenia zgłosiła strona pozwana.

Zarzuciła tak jak poprzednio, że stawki za prace za prace blacharskie i lakiernicze są zawyżone.

W ocenie strony pozwanej należy mieć na uwadze gdzie samochód był naprawiony i stąd nie można liczyć średnich stawek jednocześnie rozpatrując stawki stosowane w zakładach rzemieślniczych i zakładach autoryzowanych.

Należy oddzielnie dokonać wyliczeń stawek dla segmentu zakładów rzemieślniczych i oddzielnie dla zakładów autoryzowanych.

Strona pozwana zarzuciła również, że biegły w kosztorysie uwzględnił dodatkowe pozycje w zakresie części, których nie wymienił warsztat podczas naprawy (zestaw mocowania zderzaka) – nie ma tych części w kosztorysie serwisu i na fakturze.

W związku z zarzutami odnośnie stawek za prace za prace blacharskie i lakiernicze to w ocenie tutejszego Sadu należało zauważyć, iż zgodnie z § 8 ust. 3.1 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco stawki te ustala się na podstawie średniej stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej dla warsztatu naprawczego, w którym dokonywana jest naprawa; w przypadku braku ustalonej stawki dla danego warsztatu przyjmuje się na podstawie średnich cen usług obowiązujących na danym terenie.

Jak wynika z cytowanego przepisu w żaden sposób nie zakłada on dokonywania ustalenia stawek dla segmentu zakładów rzemieślniczych i oddzielnie dla zakładów autoryzowanych.

A zatem słusznie biegły nie dokonał powyższego rozróżnienia.

Na marginesie trzeba było zaś zauważyć, że to strona pozwana ustalała treść ogólnych warunków ubezpieczenia. A zatem jeżeli chciała różnicować średnie stawki robocizny w zależności od rodzaju zakładu naprawczego w którym jest dokonywana naprawa, winna była to zrobić wyraźnie w treści o.w.u., tak aby już przy zawieraniu umowy ubezpieczenia ubezpieczony dokładnie wiedział na jakie warunki wyraża zgodę, a nie był zaskakiwany interpretacją ubezpieczyciela już po naprawie pojazdu.

Natomiast co do dodatkowej pozycji części - zestaw mocowania zderzaka – to biegły w swoim piśmie z dnia 25 czerwca 2015 r. wyjaśnił, że części te są jednorazowe i przy każdym demontażu zderzaka należy je wymienić na nowe.

A zatem skoro część była jednorazowa, to musiała zostać wymieniona niezależnie czy ostatecznie znalazła się w kosztorysie.

I dlatego, w świetle powyższego, zdaniem tutejszego Sądu należało przyjąć wysokość szkody zgodnie z opinią biegłego sądowego K. B. w wysokości 7.607,48 zł brutto.

A biorąc pod uwagę, że bezsporną okolicznością w sprawie był fakt wypłaty tytułem odszkodowania sumy 7.274,20 zł, należało zasądzić od (...) S.A. w W. na rzecz powodów kwotę 333,28 zł.

W kwestii odsetek Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone od dnia wymagalności kwoty faktury z tytułu naprawy pojazdu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c.

Zgodnie z tym pierwszym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Natomiast na mocy drugiego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powodowie ponieśli w niniejszym postępowaniu koszty w łącznej kwocie 707 zł na które złożyła się opłata od pozwu 30 zł, opłata skarbową 17 zł, koszty zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego 600 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 60 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.)).

Natomiast strona pozwana poniosła koszty zastępstwa procesowego 60 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.)).

Ponieważ powodowie wygrali proces w ok. 77% należał się im zwrot kwoty 544,39 zł, zaś stronie pozwanej 16,20 zł.

W rezultacie po stosunkowym rozdzieleniu należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 528,19 zł.

Odnosnie natomiast kwoty zasądzonej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, to orzeczono o tym na podstawie art. 113 u.k.s.c. który stanowi że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Jak się okazało wysokość pobranej zaliczki nie wystarczyła na wynagrodzenia dla biegłych i Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze musiał ze środków Skarbu Państwa pokryć je w kwocie 1.225,60 zł (321,33 zł + 258,76 zł + 645,51 zł).

Toteż uwzględniając wynik postępowania zasądzono ją w odpowiednich częściach od obu stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze.